

Sygn. akt VII U 1980/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: protokolant sądowy Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2017 r. w Warszawie

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 18 października 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

A. B. w dniu 28 listopada 2016r. złożyła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 18 października 2016r., znak: (...), którą odmówiono jej przyznania prawa do emerytury pomostowej.

Zaskarżonej decyzji ubezpieczona zarzuciła:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że nie spełnia warunków do przyznania prawa do emerytury pomostowej w sytuacji, gdy przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywała pracę w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy,
- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych w związku z pkt 22 załącznika nr 2 do tej ustawy, przez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczona zatrudniona jako pielęgniarka w okresie 1 listopada 1980r. do dnia 1 maja 1981r. w Państwowym Domu Pomocy Społecznej (...) Nr (...) w W. nie wykonywała pracy o szczególnym charakterze, a mianowicie prac personelu sprawującego opiekę nad mieszkańcami domów pomocy społecznej dla przewlekle psychicznie chorych, niepełnosprawnych intelektualnie dzieci i młodzieży lub dorosłych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej,
- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych w związku z pkt 23 załącznika nr 2 do tej ustawy, poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczona zatrudniona jako

pielęgniarka w okresie od 1 stycznia 2016r. do 31 grudnia 2016r. (data wydania decyzji przez ZUS) nie wykonywała pracy o szczególnym charakterze, a mianowicie prac personelu medycznego oddziałów psychiatrycznych i leczenia uzależnień w bezpośrednim kontakcie z pacjentami, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 1994r. o ochronie zdrowia psychicznego.

W związku z powyższym ubezpieczona wniosła o:

1. zmianę decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 18 października 2016r., znak: (...), poprzez ustalenie, że w okresie od 1 listopada 1980r. do 1 maja 1981r. oraz od 1 stycznia 2016r. do 18 października 2016r. wykonywała pracę o szczególnych charakterze;
2. zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
3. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z akt znajdujących się w posiadaniu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.;
4. przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony oraz z zeznań świadków: H. S. oraz B. O. na okoliczność ustalenia, że przed dniem 1 stycznia 1999r. ubezpieczona wykonywała pracę o szczególnych charakterze, a także rodzaju obowiązków wykonywanych przez ubezpieczoną w w/w okresie, jak również obowiązków wykonywanych obecnie;
5. przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu BHP na okoliczność ustalenia, że praca świadczona przez ubezpieczoną w Państwowym Domu Pomocy Społecznej (...) Nr (...) w W. przed dniem 1 stycznia 1999r. była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że organ rentowy odmówił jej prawa do emerytury pomostowej twierdząc, że nie udowodniła, że przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywała pracę w szczególnych warunkach lub pracę w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej oraz, że nie udowodniła rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą. Organ rentowy ustalił ponadto, że do 31 grudnia 2015r. okres wykonywania przez ubezpieczoną pracy w szczególnych charakterze wynosi łącznie 13 lat, 7 miesięcy i 29 dni, podczas gdy zgodnie z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych przesłanką warunkującą przyznanie prawa do emerytury pomostowej jest okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat.

W ocenie ubezpieczonej dokonane przez organ rentowy ustalenia faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, bowiem jak wynika ze świadectwa pracy z dnia 30 kwietnia 1981r. (złożonego przez ubezpieczoną do akt ZUS), ubezpieczona w okresie od 1 listopada 1980r. do 1 maja 1981r. była zatrudniona w Państwowym Ośrodku Pomocy Społecznej (...) Nr (...) w W., na stanowisku pielęgniarki. Z powyższego dokumentu wynika również, że ubezpieczona pobierała dodatek kwotowy w wysokości 1.000 zł jako dodatek funkcyjny - specjalny związany z wykonywaniem pracy na stanowisku pielęgniarki. Pomimo, przedłożenia tego dokumentu do akt postępowania prowadzonego przez organ rentowy, organ nie uwzględnił okresu zatrudnienia ubezpieczonej w Państwowym Ośrodku Pomocy Społecznej jako pracy wykonywanej przez ubezpieczoną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Dodatkowo ubezpieczona wskazała, że obecnie jest zatrudniona na stanowisku pielęgniarki, na którym wykonuje pracę o szczególnym charakterze, a zakres jej obowiązków nie różni się od zakresu obowiązków wykonywanych podczas zatrudnienia w Państwowym Ośrodku Pomocy Społecznej w okresie od 1 listopada 1980r. do 1 maja 1981r.

Ubezpieczona wskazała również, że istotną kwestią jest to, że organ rentowy nie uwzględnił w przedstawionym wyliczeniu, okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze od 1 stycznia 2016r. do 18 października 2016r., tj. do dnia wydania decyzji. W ocenie odwołującej, w tym zakresie doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych w związku z pkt 23 załącznika nr 2 do tej ustawy, poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczona zatrudniona jako pielęgniarka w

okresie od 1 stycznia 2016r. do 18 października 2016r. (data wydania decyzji przez ZUS) nie wykonywała pracy o szczególnym charakterze, a mianowicie prac personelu medycznego oddziałów psychiatrycznych i leczenia uzależnień w bezpośrednim kontakcie z pacjentami, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 1994r. o ochronie zdrowia psychicznego (odwołanie z dnia 15 listopada 2016r., k. 2-6 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że ubezpieczona przed dniem 1 stycznia 1999r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i 33 ustawy emerytalnej oraz nie udowodniła okresu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat. Ponadto ubezpieczona nie rozwiązała stosunku pracy.

Organ rentowy zaliczył do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresy od 9 lutego 2001r. do 23 września 2001r. oraz od 1 października 2001r. do 31 grudnia 2015r. w wymiarze 13 lat, 7 miesięcy i 29 dni. Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono natomiast okresu od 1 listopada 1980r. do 1 maja 1981r. (Państwowy Dom Pomocy Społecznej (...)), ponieważ ubezpieczona nie przedłożyła świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy powołał się na art. 38 ust. 2 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, zgodnie z którym zgłoszenie danych o pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze płatnik składek przekazuje do Zakładu do dnia 31 marca danego roku kalendarzowego za poprzedni rok kalendarzowy. W przypadku wystąpienia pracownika z wnioskiem o przyznanie emerytury pomostowej, zgłoszenie danych o pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w danym roku kalendarzowym, płatnik składek przekazuje do Zakładu w terminie 7 dni od dnia zgłoszenia wniosku. W rozpatrywanej sprawie tymczasem, jak wynika z pisma z dnia 2 września 2016r., pracodawca dokonał zgłoszeń jedynie do dnia 31 grudnia 2015r.

Wobec powyższego organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 18 października 2016r. odmówił A. B. prawa do emerytury pomostowej i uznał, że odwołanie od w/w decyzji jako bezzasadne powinno podlegać oddaleniu (odpowiedź na odwołanie z dnia 16 grudnia 2016r., k. 9 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. B., ur. dnia (...), od dnia 1 września 1978r. do dnia 6 czerwca 1980r. uczęszczała do Medycznego Studium Zawodowego w D., na wydziale pielęgniarstwa.

W okresie od dnia 1 listopada 1980r. do dnia 1 maja 1981r. ubezpieczona zatrudniona była w Państwowym Domu Pomocy Społecznej (...) w W. na stanowisku pielęgniarki. Zakład pracy przyznał ubezpieczonej uposażenie według XX grupy zaszerogowania, tj. w kwocie 2.400,00 zł. Ponadto ubezpieczona otrzymywała dodatek kwotowy w wysokości 1.000,00 zł, dodatek specjalny w wysokości 1.500,00 zł oraz dodatek zmianowy w wysokości 500,00 zł. W dniu 15 listopada 1980r. A. B. został przyznany dodatek specjalny w kwocie 1.200,00 zł na okres od 1 listopada 1980r. do 31 grudnia 1980r. (świadectwo pracy, t. II k. 37 a.r., decyzja, t. II k. 81 a.r.).

Ubezpieczona od dnia 2 maja 1981r. do dnia 23 września 2001r. była zatrudniona w Szpitalu (...) w W. na stanowisku pielęgniarki, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 27 listopada 2012r. ubezpieczona otrzymała od w/w zakładu pracy świadectwo pracy w szczególnych warunkach, bowiem wykonywała prace wymienione w Wykazie A dziale XII pkt 1 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn.zm) – „Prace na oddziałach: intensywnej opieki medycznej, anestezjologii, psychiatrycznych i odwykowych, onkologicznych, leczenia oparzeń oraz ostrych zatruc w bezpośrednim kontakcie z pacjentami” na stanowisku pielęgniarki wymienionym w Wykazie A, dział XII poz 1 pkt b/4 stanowiącym załącznik do Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej (Dz. Urz. MZiOS Nr 8 poz. Z dnia 30 sierpnia 1983r.) (zaświadczenie z dnia 27 listopada 2012r., t. II k. 13 a.r.).

Następnie od dnia 1 października 2001r. A. B. pracowała w Szpitalu (...) w W., na stanowisku st. pielęgniarki w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 3 listopada 2015r. ubezpieczona otrzymała od w/w zakładu pracy świadectwo pracy w szczególnych warunkach, ponieważ wykonywała prace wymienione w Wykazie A dziale XII poz 1 pkt b/4 „Prace na oddziałach: intensywnej opieki medycznej, anestezjologii, psychiatrycznych i odwykowych, onkologicznych, leczenia oparzeń oraz ostrych zatruc w bezpośrednim kontakcie z pacjentami” stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia MZiOS z dnia 12 lipca 1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu służby zdrowia, zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (DZ.U. Nr 8, poz.43 ze zm.). Stosunek pracy pomiędzy ubezpieczoną a Szpitalem (...) w W. trwa nadal (świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, t. II k. 33 a.r., zaświadczenie z dnia 16 września 2015r., t. II k.15 a.r.).

Ubezpieczona w dniu 21 września 2015r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o emeryturę pomostową wraz z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek, k. 1-5 a.r.). Organ rentowy, pomimo dostarczania przez ubezpieczoną nowych dokumentów, kolejnymi decyzjami odmawiał jej prawa do emerytury pomostowej, uzasadniając swoje decyzje tym, że ubezpieczona nie udowodniła okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat, a ponadto przed dniem 1 stycznia 1999r. nie wykonywała prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz nie udowodniła rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą (decyzja z dnia 23 października 2015r., znak: (...), t. II k. 29 a.r., decyzja z dnia 2 grudnia 2015r., znak: (...), t. II k. 55 a.r., decyzja z dnia 5 lutego 2016r., znak: (...), t. II k. 77 a.r., wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 sierpnia 2016r., t. II k. 103 a.r., wniosek z dnia 26 stycznia 2016r., t. II k. 65-71 a.r.).

A. B. w dniu 2 września 2016r. złożyła do organu rentowego ponowny wniosek o emeryturę pomostową. W uzasadnieniu wniosku ubezpieczona wskazała, że zmianie uległy okoliczności praktyczne, które wystąpiły po dacie wydania przez organ rentowy decyzji z dnia 5 lutego 2016r. Ubezpieczona podniosła, że z informacji, które otrzymała od pracodawcy, tj. od Szpitala (...) w W., wynika, że w/w zakład dokonał wszelkich wymaganych czynności związanych ze zgłoszeniem wykonywania przez nią pracy w warunkach szczególnych od dnia 1 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. W związku z powyższym ubezpieczona wniosła o ponowne rozpatrzenie wniosku i ustalenie prawa do emerytury pomostowej (wniosek z dnia 2 września 2016r., t. II k. 109 a.r.).

Na podstawie dowodów uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania organ rentowy przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe w wymiarze 1 roku, 8 miesięcy i 19 dni oraz okresy składkowe w wymiarze 34 lat, 1 miesiąca i 19 dni, tj. łączny staż sumaryczny w wymiarze 35 lat, 10 miesięcy i 8 dni oraz staż w szczególnych warunkach/charakterze w wymiarze 13 lat, 7 miesięcy i 29 dni. Jednocześnie organ rentowy ustalił, że ubezpieczona nie spełniła warunków wynikających z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2015r., poz. 965 ze zm.), ponieważ nie udowodniła okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat, a ponadto przed dniem 1 stycznia 1999r. nie wykonywała prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz nie udowodniła rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował także, że do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach został uwzględniony okres zatrudnienia od dnia 9 lutego 2001r. do dnia 23 września 2001r. oraz od dnia 1 października 2001r. do dnia 31 grudnia 2015r., tj. 13 lat, 7 miesięcy, 29 dni (z wyłączeniem okresów zasiłków z ubezpieczenia społecznego). W związku z tym, w dniu 18 października 2016r. została wydana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzja znak: (...), którą odmówiono A. B. prawa do emerytury pomostowej (decyzja z dnia 18 października 2016r., znak: (...), t. II k. 123 a.r.). A. B. odwołała się od powyższej decyzji (odwołanie z dnia 15 listopada 2016r., k. 2-6 a.s.).

Wskazany stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i osobowych, które ocenił jako w pełni wiarygodne. Dokumenty były bowiem wiarygodne, korespondowały ze sobą oraz tworzyły spójny stan faktyczny. Co istotne, strony, w tym organ rentowy, nie kwestionowały ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z tych dokumentów, należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd oddalił wnioski ubezpieczonej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków B. O. i H. S. oraz o przesłuchanie strony, a także wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu BHP, ponieważ niesporne pomiędzy stronami było to, że nie wszystkie warunki wynikające z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2009r. o emeryturach pomostowych zostały przez ubezpieczoną spełnione. Z tego względu prowadzenie postępowania dowodowego było niecelowe. W takiej sytuacji, skoro przedmiotem postępowania dowodowego są tylko fakty mające istotne znaczenie dla merytorycznej oceny dochodzonego roszczenia, domaganie się przez stronę odwołującą przeprowadzenia dowodów na inne okoliczności, nie może być uwzględnione przez Sąd orzekający, ponieważ prowadziłoby do przewlekłości postępowania sądowego (protokół skrócony rozprawy z dnia 27 stycznia 2017r., k. 21-22 a.s., nagranie rozprawy, płyta CD, k. 23 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. B. od decyzji organu rentowego z dnia z dnia 18 października 2016r., znak: (...), jest niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Podstawę prawną żądania ubezpieczonej stanowią przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008r. Nr 237 poz. 1656). Ustawa ta ma charakter przejściowy, ograniczając prawo do uzyskania świadczenia dla osób urodzonych po dniu 31 stycznia 1948r., które prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze rozpoczęły z dniem 1 stycznia 1999r. Celem tej ustawy jest ograniczenie kręgu uprawnionych do emerytury z powodu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do mniejszej liczby sytuacji uzasadnionych rzeczywistą koniecznością przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w których oczekiwania osób, które rozpoczęły wykonywanie takiej pracy na starych zasadach, na wcześniejsze przejście na emeryturę, powinny zostać zaspokojone (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012r., II UK 164/11, OSNP 2013, nr 5-6, poz. 62 i z dnia 4 września 2012r., I UK 164/12, LEX nr 1284720).

Wskazany cel ustawy o emeryturach pomostowych realizują przepisy określające warunki nabycia prawa do przewidzianego w niej świadczenia, w tym art. 4 i art. 49. W myśl pierwszego z nich, prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
6. po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z powołanego unormowania wynika, że przy nabywaniu prawa do emerytury pomostowej na podstawie w/w przepisu uwzględnieniu podlegają przypadające przed dniem 1 stycznia 1999r. okresy pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 i art.

33 ustawy emerytalnej, jednakże dotyczy to wyłącznie sytuacji spełnienia przez ubezpieczonego wszystkich pozostałych przesłanek określonych w art. 4, które muszą wystąpić łącznie.

W rozpatrywanej sprawie bezsporne było, że A. B. na dzień złożenia wniosku o emeryturę pomostową, jak również w dacie wyrokowania, wciąż pozostawała w zatrudnieniu w Szpitalu (...) w W.. Wobec tego nie została spełniona przesłanka z art. 4 pkt 7 ustawy o emeryturach pomostowych.

Okoliczność nierozwiązania stosunku pracy z ubezpieczoną i kontynuowania zatrudnienia została na rozprawie przyznana przez pełnomocnika ubezpieczonej. Ponadto w aktach osobowych i rentowych nie znajduje się dokument świadczący, by z ubezpieczoną nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy. Wręcz przeciwnie, dokumenty potwierdzają to, co wskazywała strona odwołująca, a mianowicie kontynuację zatrudnienia.

Wobec powyższego, niezależnie od spełnienia przez ubezpieczoną innych warunków określonych w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, pozytywne rozstrzygnięcie i dokonanie zmiany zaskarżonej decyzji nie było możliwe. Zgodnie z brzmieniem cytowanego przepisu oraz w świetle jednolitego orzecznictwa „przesłanki nabycia prawa do emerytury na podstawie przepisów o emeryturach pomostowych muszą być spełnione łącznie. Oznacza to, że brak choćby jednego z tych warunków powoduje niemożność nabycia uprawnień emerytalnych” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 kwietnia 2012r., sygn. akt III AUa 252/12).

Analizowane pozostawanie przez ubezpieczoną w stosunku pracy stanowi samodzielną i negatywną przesłankę dotyczącą możliwości przyznania jej prawa do emerytury pomostowej. Brak spełnienia tej przesłanki, niezależnie od tego, czy inne się ziściły, czyni niemożliwym uwzględnienie żądania ubezpieczonej w zakresie przyznania wnioskowanego świadczenia, a ponadto czyni bezcelowym badanie spornej kwestii związanej z okresami pracy ubezpieczonej w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Postępowanie dowodowe dotyczące tej okoliczności było zatem bezprzedmiotowe, bowiem jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 24 lutego 2016r. (III AUa 476/15), brak spełnienia jednej przesłanki zwalnia sąd od rozpatrywania pozostałych warunków przysługiwania prawa do świadczenia, ponieważ w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd orzeka o prawie do konkretnego świadczenia (w tym wypadku o prawie do emerytury pomostowej), a nie o poszczególnych przesłankach ich przysługiwania. To oznacza, że sąd oddala odwołanie w przypadku niespełnienia chociażby jednego warunku przyznania świadczenia.

Podobne stanowisko wyraził również Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 6 grudnia 2013r. (III AUa 524/13), w którym jednoznacznie wskazał, że sąd ubezpieczeń rozpoznający odwołanie od decyzji organu rentowego odmawiającej prawa do świadczenia rozstrzyga o prawie do konkretnego świadczenia, nie zaś o poszczególnych elementach składających się na to świadczenie. W sytuacji zatem, gdy ubezpieczony nie spełnia jednej przesłanki, brak jest podstaw do badania pozostałych przesłanek warunkujących prawo do emerytury.

Podsumowując, skoro ubezpieczona nie spełniła warunku, o którym mowa w art. 4 pkt 7 ustawy o emeryturach pomostowych, to badanie pozostałych przesłanek, na jakie wskazuje art. 4 w/w ustawy, było bezcelowe. W związku z tym niemożliwe, a nie tylko bezcelowe, było uwzględnienie żądania strony odwołującej dotyczące zmiany zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, że w spornych okresach ubezpieczona świadczyła pracę w szczególnym charakterze.

Odnosząc się do stanowiska pełnomocnika ubezpieczonej wyrażonego na rozprawie, a dotyczącego tego, że nie jest wykluczone, że ubezpieczona rozwiąże stosunek pracy, wskazać należy, że zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. Sąd wydaje rozstrzygnięcie biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. W tej dacie ubezpieczona pozostawała wciąż w stosunku pracy, a zatem okoliczność, czy w późniejszym okresie nastąpi rozwiązanie z nią stosunku pracy czy też sama ten stosunek pracy rozwiąże, pozostaje bez znaczenia. Jednocześnie podkreślić należy, że

w razie jeśli stosunek pracy zostanie rozwiązany, ubezpieczona ma możliwość ponownego ubiegania się o emeryturę pomostową i wówczas sporne okoliczności dotyczące pracy w szczególnym charakterze mogą podlegać badaniu.

Reasumując, w rozpoznawanej sprawie, według stanu na datę zamknięcia rozprawy, brak jest podstaw do przyznania ubezpieczonej emerytury pomostowej. Sąd Okręgowy ocenił zatem, że zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 18 października 2016r., znak: (...), odpowiada prawu i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie należało oddalić.

ZARZĄDZENIE

(...)